

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők,
Aki bennem marad és én őbenne,
az bő termést hoz.” (Jn 15, 5.)

SZŐLŐVESSZŐK

XVI. évf. 1. szám
2021. január 23.

A Dunaalmási Római Katolikus Egyházközség lapja

Szerkesztő: Szuly László, tel.: 06-34-450-222, mobil: 06-30-500-45-30

e-mail: szulylaci@gmail.com

Lelkipásztorok: **Kovács Csaba Albert** esperes plébános mobil: 06-30-221-44-03

Varga Gábor segédlelkész. mobil: 06-30-860-57-67

Plébánia hivatal: Tata, Bartók Béla u. 1. tel.: 06-34-380-019

SZENTMISE: Dunaalmáson SZOMBAT 15.30

Neszmélyen: SZOMBAT 17.00 és CSÜTÖRTÖK 17.00

* * *

EMLÉKEZTETŐ

Idézet a Szőlővesszők 2020. szeptemberi számából:

„Az Örökölt sors c. könyvben szó esik még a traumákról, a kötődésekről, a családi titkokról, a család szerepéről, a családtörténetekről. Ezekről most csak annyit, hogy érdemes sokat beszélgetni családunk dolgairól, mert ezáltal gyógyulhatnak a traumák, megszűnhetnek a titkok nyomasztó terhei, jobban átélhetjük a családi biztonságot, mentőövekhez és erőforrásokhoz juthatunk.”

Azt is tudjuk már, hogy az Egyház nem más, mint „Isten családja.” (lásd: Szőlővesszők 2013. májusi száma) Ennek a családnak is vannak családtörténetei, van öröksége, azaz olyan múltja, ami ma is befolyásolja életünket. A Plébániai Tanácsadó Testület (PTT) úgy döntött, hogy az éppen aktuális téma (pl. felújítási munkafázis) megbeszélésén túl néhány elvi kérdést is tisztázunk. Pl.: Mi az Egyház? Mi az egyházközség? Hogyan tudjuk használni (haszonnal forgatni) a Bibliát? Mit tehetünk a plébániai élet megújításáért? A januári gyűlésen az Egyház múltjáról beszélgettünk.

AZ ŐSEGYHÁZ

Így szoktuk nevezni az első keresztények közösségét. Az ő életüket tárja elénk az Újszövetség egyik könyve: „Az apostolok cselekedetei”. Megtudhatjuk róluk,

- 2 -

hogy mennyire komolyan vették Jézus szavait. „A hívek mind összetartottak és mindenük közös volt. Birtokaikat eladták, és az árát szétosztották kinek-kinek szükségéhez mérten.” (Ap.csel 2, 44-45.) „Magasztalták Istent, és az egész nép szeretetében álltak.” (Ap.csel 2, 47.) Más forrás is megemlékezik róluk mondván: „Néztétek, mennyire szeretik egymást!”

Megvoltak persze a maguk sajátos problémái is. Össze is ült hamar az első nagy gyűlés, amit „apostoli zsinat”-ként szoktunk emlegetni. Ezen megbeszélést többek között azt, hogy azoknak, akik pogány családból származnak, nem kell előbb zsidóvá válniuk, hogy csatlakozhassanak az Egyházhoz. Elég, ha tartózkodnak a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fojtott állattól és a törvénytelen házasságtól. (Ap.csel 15, 1.-29.)

Gond volt a feladatmegosztás is. Az alamizna osztására diakónusokat választottak, hogy az apostolok több időt fordíthassanak a tanításra, igehirdetésre. (ld.: Ap.csel 6, 1-7.) Ma is aktuális téma, hogy mi a pap feladata, és mi mindenben segíthetnek neki világiak. A pap a lelkeket szolgálja, a felújítási munkákat meg a könyvelést civil ember is elvégezheti. Ma is téma: hogyan segítsünk a rászorulókon. Ma is fontos szempont, hogy aki minket néz, látja-e, hogy mennyire szeretjük egymást.

A VÉRTANÚK EGYHÁZA

Hamar bekövetkezett ez a korszak. Jézus követőit üldözték a hithű zsidók (Saul), és üldözték a római császárok (Nero). Az előbbieket úgy gondolták, hogy övék az egyedül igaz hit Istenben, az utóbbiak pedig egyenesen magukat tekintették istennek. Annyi „előnye” volt az üldöztetésnek, hogy felgyorsult az evangélium terjedése, mert az elmenekülő keresztények a környező országok számos pontján tettek tanúságot Krisztusról.

Sajnos hasonló korszakot él az Egyház most is. A kereszténység a legüldözöttebb vallás jelenleg a világon. Az üldözöttséget Magyarországon is átéltük a kommunista időkben. Papokat és szerzeteseket öltek meg, börtönöztek be, kergették szét. Sőt civileket is, főleg azokat, akik az ifjúsággal foglalkoztak. Azokat meg pláne üldözték, akik megtagadták a kötelező katonai szolgálatot, nem voltak hajlandók megtanulni az emberölés mesterségét, de szívesen szolgálták volna a társadalmat egyéb békés területeken (polgári szolgálat). Csakhogy ezt nem engedték nekik. Helyette mehettek a börtönbe 3 évre.

Itt szeretnék idézni egy részletet Székely János püspök úr prédikációjából. (2021. 01. 16.)

„Kr.u. 260-ban Egyiptomban egy hatalmas pestisjárvány tört ki. Aki csak tudott, menekült. A gazdagabbak, akiknek vidéken is volt háza, mind elhagyták a nagyvárost, az orvosok, a katonák, a város parancsnoka, mind elmentek. A keresztények úgy döntöttek, hogy maradnak. Igen sok család a beteg hozzátartozót egyszerűen kítette az utcára, mert annyira rettegetek. A keresztények ezeket összegyűjtötték, enni-inni vittek nekik, imádkoztak velük, fogták a kezüket a haldok-

lásukban. A járvány alatt Alexandria keresztény közösségének a legjelentősebb tagjai, szinte egytől-egyig, az életüket áldozták. Papok és diakónusok szinte mind meghaltak.”

A KONSTANTINI FORDULAT

Nagy Konstantin császár 313-ban felhagyott a keresztények üldözésével. Ettől kezdve kezdett erőteljesen kiépülni az Egyház szervezete. Ez azonban azzal járt együtt, hogy az egyház felépítése egyre inkább kezdett hasonlítani a világi szervezetekre. Az egyházi elöljárók egyre nagyobb politikai szerepre tettek szert. Kiépült az oltár és a trón szövetsége. Ennek árnyékában pedig háttérbe szorult Jézus tanítása alázatáról, osztozásról, erőszakmentességről.

„A SÖTÉT KÖZÉPKOR”

A történészek abban sem egyeznek meg, hogy mettől meddig tartott a középkor (V. - XVI. század). Rengeteg írás olvasható arról, hogy kik és miért nevezik sötétnek. Ez időben az Egyház jóvoltából kiépült az oktatási rendszer, a szociális ellátás. Tanító és betegápoló szerzetesrendek alakultak. Még „fogolykiváltó” szerzetesrend is létezett, melynek tagjai mások helyett mentek az adósok börtönébe.

SZAKADÁSOK

Ha van miért sötétnek nevezni a középkort, akkor szerintem azért, mert ekkor zajlottak a nagy egyházszakadások. 1054-ben a kereszténység egy nyugati katolikus és egy keleti ortodox részre szakadt. Az 1500-as években létrejöttek a protestáns egyházak: az evangélikus egyház (Luther Márton), a református egyház (Kálvin János), az unitárius egyház (Szervét Mihály). Napjainkban már se szeri se száma a különféle vallási irányzatoknak.

Pedig Jézusnak kifejezett akarata volt, hogy az ő követői egységben éljenek, egyek legyenek. A szakadásokkal évszázadokon át tartó ellentétek, alakultak ki. Ezek gyógyításával próbálkozik az ökumenikus mozgalom, a taizéi lelkiség, stb. Ha egység még nem is jött létre, de valamiféle megbékélés, kiengesztelődés már alakulóban van. (Pl. a pápa és az ortodox pátriárka között, illetve a fiatalok körében.)

ROGER SCHUTZ (1915-2005.)

A taizéi protestáns közösség alapítója, 25 évesen, 1940-ben kezdte meg lelkipásztori szolgálatát a franciaországi Taizé nevű falucskában. **Az általa alapított közösségről így vall:** *„Azzal, hogy Taizében közös életet alapítottunk a protestantizmuson belül, semmi mást nem akartunk, csupán a Krisztus nyomdokain járó embereket egyesíteni, hogy az Egyház egységének látható jele legyünk.”*

Az ökumenizmusról ezt írja:

„A huszadik században mi, különféle keresztények, szembe kerültünk szakadásunk következményeivel: a kölcsönös elszegényedéssel.

Körülöttünk megkereszteltek vagy meg nem kereszteltek tömegei élnek. Hitünkben nem osztoznak, csupán abban hisznek, amit látnak. Hogyan vehetnének

komolyan minket, ha testvéri szeretetünk meg nem mutatkozik látható tanúságtételben?

Egységünket nem azért akarjuk, mert jobban érezzük magunkat együtt, és nem is azért, hogy erősebbek legyünk a többi emberrel szemben. Egyedül azért kívánjuk, hogy egyetemes hivatásunkat teljesítsük. Az ökumenizmus célja: előre alkalmassá kell tennünk magunkat arra, hogy az egyetemes közösség helyét ajánlhassuk fel az embereknek.” (Puskely Mária: Akik hittek a szeretetben, 591-594. old.)

A MÚLT HIBÁI

Gyakran a szemünkre hányják, hogy mi minden gonoszságot műveltek hitbéli elődeink, vagy keresztény kortársaink. Mi lehetne a válaszuk? Jól tudjuk, hogy az Egyház nem a tökéletes emberek társasága. Ezzel nem a bűnt szeretnénk elfogadottá tenni. A bűnt elítéljük, de a bűnöst nem. Az ítéletet Istenre bízuk.

Ellenben okulunk az esetből, és igyekszünk mindig helyesen dönteni, nehogy a helytelen viselkedésünkkel rossz fényt vessünk az egész Egyház közösségére.

Túrmezei Erzsébet: A TITOKZATOS TEST

Egy test ...

Egyik kezével könnyeket töröl,
másik kezével sebeket kötöz,
a harmadikkal utat épít
szívektől szívekig.
Mind dolgozik: a negyedik,
a századik, az ezredik,
szánt-vet, hidat ver, ültet szüntelen.
Magyarországon és Tanganyikában
és Kínában és bárhol a világon,
mindenfelé találsz ilyen kezet,
és mindenütt a menny felé vezet.
S az Ő kezére ismersz boldogan,
Egy test. Sok tagja van.

Egy test ...

Egyik szájával gyermeket tanít,
másik szájával szenvedőt vigasztal,
a harmadikkal békít,
a negyedikkel szegények szívének
hirdettetik az evangéliom.
Van szája milliom.

S Magyarországon és Tanganyikában
és Kínában és bárhol a világon,
a vándorutat akármerre járod,
hangját, szavát mindenütt megtalálod,
s ráismersz boldogan.
Egy test. Sok tagja van.

Egy test ...

Idáig érzem, ha egy tagja fáj ...
valahol messze ... túl a tengeren.
És ha szenvedek, szenved mind velem.
Megerősödik, ha erős vagyok.
Parányi tag a csodálatos testen,
hadd énekeljek arról boldogan,
milyen kicsivé válnak
együtt vállalt bajok,
milyen naggyá együtt az örömök!
Eltűnnek a határok!
Ez a csoda örök,
szent és határtalan!
Örülj, parányi tag, a nagy titoknak:
Egy test, sok tagja van!